

Kirkeligning samt Ligning til Kirkebetjeningen slaas sammen under eet, og jeg kender saa meget til Arbejdet i et Sogneraad, at jeg ved, at for Sogneraadet betyder det kun, at man fører en Rubrik til for det Beløb, der bliver Tale om, det bliver jo kun et ganske lille Beløb, $\frac{1}{20}$ af de kommunale Skatter i det hele taget. For Menighedsraadene vil det derimod medføre adskilligt Besvær og adskillige Ubehageligheder med Hensyn til Optrævning. Det er langt mere praktisk at lade Kommunalbestyrelserne besørge baade Ligningen og Optrævningen.

Det ærede 5te Medlem for Sorø Amt (Johannes Lou) ønskede en Definition af, hvad et Menighedsråd betød, saaledes som det nævnes i Lovforslaget. Ja, det betyder her det samme som i Menighedsraadslovens § 24; men saa kan det ærede Medlem jo med god Grund spørge: Hvad betyder det da dér? Og jeg maa tilstaa, at det er rimeligt, man rejser et saadant Spørgsmaal. Udtrykket er ikke defineret i Menighedsraadslovens § 24, men jeg tror dog, man kan komme til en Definition deraf ved at drage Slutning fra den historiske Gang, Menighedsraadsloven har haft. I den oprindelige Menighedsraadslov af 15. Maj 1903 lød den tilsvarende Bestemmelse i § 22 saaledes: „Menighedsraadet kan sammenkalde de stemmeberettigede (jfr. § 4)“ — hvor Kravene for at opnaa Stemmeret fandtes — „til Menighedsråd til Forhandling om Spørgsmaal, der have Interesse for Menigheden.“ Her var der altsaa ingen Tvivl, det var de stemmeberettigede, som dannede Menighedsrådet, og ikke andre, men denne Lov af 15. Maj 1903 skulde jo kun gælde, indtil en Lov om Kirkens Forfatning var givet, og ikke ud over 1. Januar 1910. Som bekendt blev der ikke givet nogen Lov om Kirkens Forfatning, og da den Tid nærmede sig, da Menighedsraadsloven af 1903 vilde udløbe, stilledes der derfor Forslag om en ny Menighedsraadslov, først af Kultusminister Enevold Sørensen under 20. Oktober 1909. I dette Forslag indeholdes den samme Bestemmelse om Menighedsrådet, at det er de stemmeberettigede, som danner Menighedsrådet. Det blev imidlertid først Kultusminister Appel, som ved Forslag af 17. November 1911 fik gennemført den Menighedsraadslov, vi nu lever under, og dér er denne Paragraf undergaaet en mærkelig Forandring, idet det nu ikke hedder, at Menighedsrådet bestaar af de stemmeberettigede, men det hedder ganske simpelt: „Foruden de i det foregaaende nævnte

Tilfælde, hvor Menighedsråd skal sammenkalde, kan Menighedsraadet ogsaa i andre Tilfælde sammenkalde Menighedsråd.“ Her er Bestemmelsen om, at Menighedsrådet bestaar af de stemmeberettigede, altsaa gaaet ud, og deraf har man Lov til at slutte, at man er kommet til at indse, at det var urimeligt at begrænse Menighedsrådet til de faa stemmeberettigede. Man havde gjort den Erfaring, at der ikke var saa overdrevent mange, som havde ladet sig optage paa de kirkelige Valgsteder, og det vilde derfor være urimeligt at begrænse Menighedsrådet til disse faa, og derfor tror jeg, man kan sige — og jeg tror ikke, man kan sige andet —, at Menighedsrådet nu i Virkeligheden omfatter alle Medlemmer af Sognemenigheden, jeg tør ogsaa gaa til at sige, at alle konfirmerede har Adgang til Menighedsrådet og kan afgive Stemme dér.

Det ærede 5te Medlem for Sorø Amt nævnte § 18 og spurgte om, hvad man havde ment med „frie kirkelige Institutioner“, om derunder ogsaa henregnedes de kirkelige Ungdomsforeninger. Dertil kan jeg svare, at man altid har regnet Arbejdet indenfor de kirkelige Ungdomsforeninger med, og det vil man selvfølgelig ogsaa fremtidig regne med.

Det ærede Medlem ønskede, at der til § 39 skulde føjes en Bestemmelse om, at der hvert Aar fra Stiftsøvrigheden skulde sendes et Regnskab over hvert enkelt Embedes Midler. Det kan sagtens lade sig gøre, idet hvert enkelt Embede har sin Konto i Stiftsøvrighedens Regnskaber, men jeg anser det for ganske unyttigt og til liden Glæde for det paagældende Embede, thi man er for længst kommet bort fra, at det paagældende Embede selv raader over sine Midler; det er man indforstaaet med, og hele Lønningsordningen hviler paa, at disse Lønningsmidler er en samlet Masse. Hvad Glæde har saa Embedet af at faa at se, at dersom det havde maattet beholde sine Midler selv, havde de slaaet vældig godt til, eller hvad Fornøjelse kan der være for et Embede ved at faa at vide, at det er blevet støttet andre Steder fra, og at dets Midler ikke vilde have slaaet til? Det er at vilde et ganske overflødig Besvær, synes jeg.

Om Befordringsgodtgørelse udtalte det ærede Medlem, at han ikke begreb, at der kunde være nogen Mening i en Sats paa 50 Kr. Jeg skal indrømme, at det ser besynderligt ud, men nogen Mening er der alligevel i det. Saadanne Steder som f. Eks. i Ordrup her lige udenfor København ydes